

Cuprins

<i>Prolog</i>	7
Partea întâi: Semne	11
<i>Cutremurul</i>	13
<i>Jurnalul lui Olive Neyar</i>	24
Partea a doua: Clironomica	39
<i>Drumul Miresei</i>	41
<i>Pădurea uitată</i>	65
<i>Otrăvita</i>	88
<i>Concertul</i>	109
Partea a treia: Antonia	131
<i>Doi magi de la răsărit</i>	133
<i>Târgul Rogojinilor Reci</i>	166
<i>Floarea de Oran</i>	191
<i>Portocaliul de Brenau</i>	212
<i>Un obuz politicos</i>	219
<i>Colecția</i>	244
<i>Vecinul de la etajul șase</i>	263
<i>Postfață</i>	271

Prolog

Cu puțin înainte de miezul nopții, *Rosena* – o profitabilă navă comercială a Signoriei Solețiene, care urma să-și descarce marfa în Aranides, apoi să preia o alta, cu destinația Tana, un port la Marea Albă, numită astfel după imaculata sa întindere de spumă, întreținută de vânturi vechi, fără odihnă – se deplasa prudent, cu motoarele reduse la minimum, lăsându-se purtată mai mult în voia cursului.

După ce a trecut de Marea Curbură a fluviului Ynge, a cărei lățime considerabilă acoperea însă o porțiune stâncoasă greu de traversat – și, cum obișnuia să glumească Linus G. Mavi, căpitanul navei, numai și numai *Rosena* știa s-o străbată, fix, prin cea mai sigură fâșie navigabilă –, de pe puntea de comandă, unde se afla, lui Linus i s-a năzărit că vede, îndreptându-se cu viteză spre pământ, un imens bulgăre de foc...

Deși trecea drept o fire sobră, echilibrată, o fracțiune de secundă i-a trecut prin minte că vede un soi de spectru apocaliptic... oricâte năzdrăvănii văzuse până atunci, priveliștea aceea le întrecea pe toate... Nu-i venea să-și creadă ochilor... cu un gest reflex, smulse binoclul din mâna ofițerului de cart, care tocmai se postase înspăimântat lângă el... mai că încremeni și el de uimire când, prin lentilele curate ca lacrima, realizează că bulgărele incandescent se dovedea real, că, Dumnezeuule!, chiar se oprește, levitând la câțiva metri deasupra apei, iar suprafața verzulie a bătrânului Ynge se colorează subit în roșu aprins.

Până să examineze mai atent globul uriaș de foc, s-a pornit o ploaie subțire, iar cerul s-a întunecat atât de tare, încât bezna văskoasă – coborâtă cu o furie viscerală peste Ynge – înghițise până și lumina terifiantei sfere. Tulburat de ciudățeniile drăcești îngrămădite în doar câteva clipe, căpitanul a ordonat oprirea motoarelor ca nu cumva să se întâmple cine știe ce altă grozăvie; nu mică i-a fost mirarea când ploaia s-a oprit, iar prin ceața care se instalase imediat – de parcă cineva sufla printr-un horn nevăzut un fum dens deasupra apei – a zărit, la doar câteva sute de metri de vărsarea fluviului în mare, o insulă cu o plajă intactă, iar dincolo de plaja îngustă, o pădure deasă. Involuntar, s-a uitat la ceas...

O febrilitate tumultuoasă pusese stăpânire pe el; a răscolit toate rămășițele documentare ale predecesorilor săi, dar nu s-a pricopsit cu niciun indiciu legat de mica insulă, așa că nu-i mai rămăsese decât să consulte hărțile, aparatura de bord și să facă propriile estimări, hotărât să-i traseze el însuși coordonatele.

Misterul însă persista.

Spre dimineață, când ceața abia se ridicase, s-a hotărât să dezlege geoșarada la întoarcere, mai ales că, așa cum arătau previziunile meteo, în câteva ore s-ar fi pornit din nou o ploaie grea, iar el trebuia – sub termenii stricți ai contractului signorial – să descarce în micul port Aranides câteva tone de hrană pentru păsări de curte.

Când a terminat totul, a vrut cu orice preț să discute cu cineva din Consiliul Portuar, nădăjduind că va afla motivul pentru care acea exotica întindere de pământ – răsărită în gura enigmaticului Ynge chiar sub privirile sale! – nu fusese semnalizată până atunci. Făcuse însemnări amănunțite despre bizara apariție, dar se abținuse să aducă în discuție aiuritorul episod cu enormul ghem de foc înfipt în aer, la doar câțiva metri deasupra apei, socotind că o atare informație i-ar fi năruit și cele câteva date concrete despre descoperire...

Comandantul portului a citit impasibil raportul de navigare și, după o pauză scurtă, l-a întrebat dacă nu cumva a băut mai mult în acea noapte și dacă este absolut sigur că el și marinarii lui au dormit suficient, dar, întâlnind privirea vădit intrigată a căpitanului *Rosenei*, i-a mărturisit că răspunsul solicitat nu ține de el, că, într-adevăr, mai auzise de câteva ori că acolo s-ar arăta insula makkonilor – cea care ar ascunde, potrivit legendelor, secretul pământului – dar mai știa că nimeni nu pusese vreodată piciorul pe ea, în consecință, nu s-a impus vreo cartografiere.

În lipsa unei clarificări din partea autorităților portuare, căpitanul Linus G. Mavi a transmis către Signoria Solețiană însemnările și raportul său despre insula pe care o botezase – după ora la care o văzuse – SantinelaDoi.

Raportul căpitanului a făcut vâlvă în presa vremii, dar știrile s-au pierdut în negura timpului și nimeni nu s-a mai arătat interesat de insula ivită din senin.

*

Abia la un secol și jumătate după ce s-a încheiat acordul de independență a Makkoniei față de Uniune, în Signoria Solețiană s-au arătat primele semne de înflorire economică ale ținutului Aranides.

S-a început construcția barajului, portul a explodat de viață, s-au deschis linii de descărcare și încărcare în danele noi, moderne, așa încât așezarea s-a extins dincolo de orașul vechi, amenințând să înghită periferiile pe jumătate populate, iar pe insula descoperită de căpitanul *Rosenei* s-a deschis o carieră din care se excava perpetuu. Studiile arătaseră că pământul insulei avea calități uimitoare în tratarea unor boli rare, cum ar fi oribilul septis și altele tot atât de rare și cumplite.

Fiecare bulgăre lutos de culoare portocaliu-roșcat era ambalat mai întâi în saci din material dublu, care să protejeze umiditatea pământului, apoi în baloți și în final era distribuit în camioane sau încărcat pe vase mici cu pavilion de Uracaia.

Așa că uracaienii n-au întârziat să apară.

Nici așa lucrurile n-ar fi stat rău, doar că, odată cu venirea lor, au început să dispară bucăți mari din oraș, străzi, clădiri sau chiar râuri cu totul.

Ce rămânea cu totul de neînțeles era faptul că în locul lor pământul se strângea și nu rămânea nicio urmă.

Dispăreau deopotrivă oameni, animale și lucruri, însă câteodată, ce-i drept foarte rar, unii reapăreau, dar aveau gurile ferecate.

Singurul lucru comun între ei era faptul că toți dezvoltaseră o teamă exacerbată față de omizi, râme, viermi, în general, față de anelide.

Dar cel mai mult aranienii se temeau că, pe măsură ce lucrările la carieră avansau, lutul acela portocaliu începea să fie tot mai rar, de parcă s-ar fi retras în inima pământului; se îngrozeau că insula o să se scufunde sau că la prima furtună mai serioasă cariera o să se inunde și economia orașului o să se ducă pe copcă, cu toate că șantierul făcuse în jurul ei ziduri de șase metri înălțime.

Insula ajunsese o fortăreață, iar noaptea era luminată ca o închisoare de maximă securitate.

Până și posturile de pază semănau cu cele dintr-un penitenciar, ceea ce descuraja de departe orice dorință de a ajunge acolo.